

Arrest

nr. 214 092 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 18 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 augustus 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 maart 2018 werd verzoeker zonder wettig verblijf aangetroffen en nam de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 30 augustus 2018 werd verzoeker opnieuw aangetroffen zonder wettig verblijf, en nam de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten ¹»:

naam: K., M. (...) geboortedatum: (...)1995 nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2\ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 30.08.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

*1 * wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene werd gehoord op 30.08.2018 door de politiezone Antwerpen en verklaarde in België geen kinderen te hebben, maar wel een relatie met een vrouw (wiens identiteit hij niet verklaarde). Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene heeft geen kinderen in België. Verder stelt hij dat zijn ouders in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt echter dat zijn ouders geen verblijfsrecht hebben in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Op 30.08.2018 werd betrokkene door de politie van Antwerpen alweer op heterdaad betrapt op sluikstorten (pv nr AN.92.LB.102518/2018), drugsbezit (AN.60.LB.102521/2018).

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sedert begin juli 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4" Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.03.2018 dat hem dezelfde dag werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 30.08.2018 werd betrokkene door de politie van Antwerpen alweer op heterdaad betrapt op sluikstorten (pv nr AN.92.LB. 102518/2018), drugsbezit (AN.60.LB.102521/2018).

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 30.08.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sedert begin juli 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3 Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4" Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.03.2018 dat hem dezelfde dag werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 30.08.2018 door de politie van Antwerpen en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene werd gehoord op 30.08.2018 door de politie van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sedert begin juli 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.03.2018 dat hem dezelfde dag werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel En Migratie, de Politiecommissaris van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gestoten centrum te Steenokkerzeel (127bis) de betrokkene, K.M. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid V.M., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Brussel, 30.08.2018."

Op 30 augustus 2018 nam de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 224 502.

Op 13 oktober 2018 werd verzoeker verwijderd naar Senegal. Op dat ogenblik lag ondertussen blijkens het administratief dossier wel de verklaring van het verlies van de Italiaanse identiteitskaart voor (PV van de politie van 30 mei 2018 gefaxt op 12 september 2018) evenals een kopie van zowel de voorkant als de achterkant van de "permesso di soggiorno".

Ter zitting van 22 november 2018 legt verweerder ook het bewijs voor van de Italiaanse ambassade van Brussel van 12 oktober 2018, vertaald op 16 oktober 2018, dat verzoeker over een geldige Italiaanse verblijfskaart beschikt en mag terugkeren naar Italië.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Ter terechtzitting werpt de verweerder in eerste instantie de exceptie op van gebrek aan belang van verzoeker bij het beroep, nu blijkt dat verzoeker op 13 oktober 2018 werd verwijderd en de bestreden beslissing bijgevolg volledige uitvoering heeft gekregen.

De raadvrouw van verzoeker volhardt in zijn belang, aangezien de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod waartegen verzoeker eveneens een beroep heeft ingesteld, gekend onder rolnummer 224 502, dat op dezelfde zitting zal worden behandeld. De waarnemend voorzitter wijst op de rechtspraak van de Raad en van de Raad van State waaruit blijkt dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900), zodat de eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten tevens zou leiden tot de nietigheid van het inreisverbod dat ermee gepaard ging. Verweerder stelt zich bijgevolg op dit punt naar de wijsheid te gedragen.

Verzoeker bewaart het belang bij het huidige beroep.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6, 7 en 74/13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 6 en 7.4 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet:

Op 30.08.2018 werd betrokkene door de politie van Antwerpen alweer op heterdaad betrapt op sluikstorten (pv nr AN.92.LB.102518/2018), drugsbezit (AN.60.LB.102521/2018).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

In casu wordt door de gemachtigde tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

Artikel 74/14, §3,1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

Het is derhalve vereist dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid is. Dit is een wettelijke voorwaarde.

Daarenboven is artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

"1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde

termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen."

2. In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

In voormeld arrest beklemt toont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)."

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

De verzoekende partij merkt nadrukkelijk op dat hij de ten laste gelegde feiten met klem betwist. Hij begin geen strafrechtelijke inbreuk. De processen-verbaal waarnaar de gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing zijn verzoeker niet bekend. Er wordt ook niet uit geciteerd.

De concrete feiten werden door de gemachtigde niet overwogen.

Verzoeker werd bovendien niet van zijn vrijheid beroofd omwille van de opgestelde processen-verbaal. Uit deze omstandigheden, kan niet geconcludeerd worden dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De bestreden beslissing bevat bovendien geen informatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Nochtans komt het aan de verwerende partij toe, die toepassing wenst te maken van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden.

Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Dit is in casu niet het geval.

Bovendien vereist artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid is. Dit is een wettelijke voorwaarde.

Artikel 74/14, §3,1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

Aan deze voorwaarde voldoet de verwerende partij niet. Er wordt zelfs niet beweerd door de verwerende partij dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid is.

Geen enkel ander (concreet) element wordt er verder aangehaald door de verwerende partij om te voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet.

3. Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 7 en artikel 74/14 Vreemdelingenwet en de Terugkeerrichtlijn, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr.

215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

Hieraan werd in casu, gelet op bovenvermelde redenen, niet voldaan."

Verzoeker wijst erop dat de wettelijke grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet is, met name dat verzoeker geacht wordt de openbare orde

te kunnen schaden. Hij gaat evenwel niet in op het feit dat het bevel eveneens gesteund is op het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, motief dat het bevel, indien het rechtmatig is, eveneens kan schragen. Verzoeker zet bij de uiteenzetting van zijn tweede middel wel uiteen dat hij in het bezit is van een geldig paspoort en een geldige Italiaanse verblijfskaart, die hij evenwel was verloren. Infra zal echter blijken dat verzoeker zijn Italiaanse verblijfskaart niet heeft voorgelegd tijdens het horen door de politie, noch het bewijs dat hij die had verloren. Bovendien weze opgemerkt dat een derdelander enkel op basis van een geldig paspoort en een geldige elektronische vreemdelingenkaart kan reizen op grond van artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst gedurende ten hoogste drie maanden. Verzoeker kreeg evenwel reeds het bevel het grondgebied te verlaten op 10 maart 2018 en werd opnieuw weer aangetroffen op 30 augustus 2018 zonder bewijs dat hij tussendoor het Schengengrondgebied verliet.

Verzoeker meent dat de gemachtigde ten onrechte de termijn om het grondgebied te verlaten in de bestreden beslissing heeft herleid tot nul dagen. Hij wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in de context van de Terugkeerrichtlijn, die vereist dat betrokkene een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde zou vormen, en meent dat in casu niet blijkt dat verzoeker een dergelijk gevaar vormt, zodat niet werd voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing twee gronden worden aangegeven waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zo wordt inderdaad verwezen naar artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat van toepassing is wanneer de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij erop wijst dat deze bepaling een omzetting vormt van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, en dat voor toepassing van deze bepaling overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande het begrip "gevaar voor de openbare orde", en met name het arrest van 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O, moet worden nagegaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokkene een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Daargelaten de vraag of de gemachtigde in casu op redelijke of zorgvuldige wijze kon vaststellen dat de persoonlijke gedragingen van verzoeker, die luidens de bestreden beslissing werd betrap op sluikstorten en drugsbezit, een dergelijk daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing eveneens toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet om een termijn van nul dagen op te leggen, nu de gemachtigde heeft vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. Zoals blijkt uit de bespreking infra van het tweede middel, toont verzoeker niet aan dat deze tweede grond, die op zichzelf reeds de herleiding van de termijn tot nul dagen kan schragen, in casu op kennelijk onredelijke wijze werd toegepast. De motivering omtrent de openbare orde en de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet kan dan ook worden beschouwd als een overtollig motief. Aangezien de eventuele gegrondheid van het eerste middel, dat tegen dit motief werd gericht, derhalve niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden, dient dit eerste middel niet verder te worden onderzocht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 11° en 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 3.7 en 7.4 van de Terugkeerrichtlijn, evenals een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten" (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn).

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

- 1. In casu wordt door de gemachtigde ook toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3,1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.*
- 2. Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.*

De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, §3,1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7,4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3,7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt:

"risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor. Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41;

HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

Artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, stelt tevens dat het bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en het resultaat dient te vormen van een individueel onderzoek.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder bovenstaande principes gehonoreerd heeft.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker sedert begin juli 2018 in België verblijft. Hieruit blijkt onmiddellijk een tegenstrijdigheid wanneer de gemachtigde vervolgens aan verzoeker verwijt dat hij "geen gevolg" zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2018. Verzoeker verliet België. De gemachtigde kan hierom onmogelijk besluiten dat verzoeker geen gevolg zou geven aan een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing wordt het verzoeker tevens verweten dat hij zich niet gemeld

heeft bij de gemeente en dat hij zijn verblijf niet heeft getracht te regulariseren. De gemachtigde miskent hiermee echter de concrete feiten, waaruit een onzorgvuldig onderzoek blijkt alvorens de bestreden beslissing te nemen. Verzoeker heeft de nationaliteit van Senegal. Verzoeker is in het bezit van zijn origineel geldig paspoort, geldig tot 8 januari 2023 (stuk 3). Verzoeker heeft een verblijfsrecht in Italië en tevens in het bezit van zijn Italiaanse verblijfskaart (stuk 4). Verzoeker verloor echter zijn verblijfskaart, waarvan hij aangifte deed bij de politiediensten op 30 mei 2018 (stuk 5). Verzoeker verbleef dan ook enkel tijdelijk in België. Hij kocht reeds ticket voor de terugkeer naar Italië omdat verzoeker op 10 september 2018 van start kon gaan met zijn nieuwe job in Italië.

Er blijkt dus geenszins dat er een risico op onderduiken zou bestaan.

Omwille van deze redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 7 en artikel 74/14 Vreemdelingenwet en de Terugkeerrichtlijn, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

Verzoeker wijst erop dat voor het vaststellen van het risico op onderduiken - zoals bedoeld in artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, dat artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn gedeeltelijk omzet - is vereist dat objectieve criteria zijn vastgelegd in de wet, dat er een individueel onderzoek moet worden uitgevoerd, en dat het bedoelde risico actueel moet zijn. Hij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde deze principes heeft gehonoreerd en dat er in casu geen risico op onderduiken bestaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de genoemde beginselen in het licht van de gegevens van het dossier en van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...)

*3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
(...)”*

Zoals verzoeker aangeeft, vormt deze bepaling de gedeeltelijke omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn, die verder in artikel 3.7 het “risico op onderduiken” definieert als “het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht”. Verzoeker haalt ook terecht aan dat volgens rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad van State het vaststellen van een risico op onderduiken niet alleen moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving zijn vastgelegd. Verzoeker verwijst ten slotte terecht naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat het risico op onderduiken bedoeld in § 1, 11° van deze bepaling actueel en reëel moet zijn en wordt vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van een of meer van de criteria opgesomd in § 2, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

De Raad wijst erop dat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet verschillende objectieve criteria opsomt op grond waarvan het risico op onderduiken kan worden vastgesteld, zodat hiermee is voldaan aan de vereiste dat dergelijke objectieve criteria in de wetgeving zijn vastgelegd. Verder stelt de Raad vast dat de gemachtigde wel degelijk een individueel onderzoek heeft uitgevoerd, in functie van de wettelijk vastgelegde criteria en rekening houdend met alle omstandigheden van het geval, om vast te stellen dat het risico op onderduiken actueel en reëel is. Zo werden in de motivering van de bestreden beslissing de volgende criteria aangehaald en op verzoekers individuele situatie toegepast:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart sedert begin juli 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.03.2018 dat hem dezelfde dag werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Waar verzoeker een tegenstrijdigheid leest tussen enerzijds de bewering dat verzoeker sinds begin juli 2018 in België verblijft en anderzijds de vaststelling dat hij geen gevolg zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2018, kan de Raad niet volgen. Verzoeker staft zijn bewering immers niet dat hij na het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2018 inderdaad het Rijk verlaten heeft en evenmin blijkt dit uit het administratief dossier, terwijl de gemachtigde ook uitdrukkelijk vermeldt zich te baseren op verzoekers verklaring dat hij sinds begin juli 2018 in België verblijft. Verzoeker stelt vervolgens dat zijn verblijf in België slechts tijdelijk was, en wijst op zijn geldig

Senegalees paspoort, het feit dat hij verblijfsrecht heeft in Italië en dat hij beschikt over een Italiaanse verblijfskaart. Hij haalt aan dat hij zijn verblijfskaart verloren had en daarvan aangifte deed bij de politie op 30 mei 2018, en dat hij al een ticket had gekocht om naar Italië terug te keren. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker met zijn bewering dat hij slechts tijdelijk in België zou hebben verbleven, die hij overigens niet staft, niet de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Bovendien wijst de Raad erop dat de stukken die verzoeker nu bij het verzoekschrift voegt, met name kopieën van zijn paspoort, de achterzijde van een Italiaans verblijfsdocument en een verklaring van verlies van een Italiaanse verblijfskaart, zich weliswaar in het administratief dossier bevinden maar niet voorlagen aan het bestuur op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, zodat de gemachtigde niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Hetzelfde kan worden gezegd van het stuk dat door verweerder ter zitting werd neergelegd van 12 oktober 2018 met vertaling van 16 oktober 2018 en waaruit blijkt dat verzoeker inderdaad over een verblijfsrecht in Italië beschikt. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing werd gehoord, waarbij hij verklaarde dat hij via Italië in België is binnengekomen en dat niets zijn terugkeer naar Senegal verhindert. Verzoeker verklaarde echter niets omtrent de beweerdde tijdelijkheid van zijn verblijf in België of over zijn verblijfsrecht in Italië, of over zijn beweerdde voornemen om naar Italië te gaan. Uit het administratief verslag Vreemdelingencontrole dat zich in het dossier bevindt, blijkt dat verzoeker geen geldig verblijfsdocument kon voorleggen aan de politie, maar slechts verklaarde, in het Nederlands, dat hij “binnenkort zal beschikken over een Italiaanse verblijfskaart”. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij voordat de bestreden beslissing werd genomen aan de gemachtigde had aangegeven dat hij reeds over een geldige Italiaanse verblijfskaart beschikte, dat hij slechts tijdelijk in België verbleef en naar Italië zou vertrekken. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om vast te stellen dat verzoeker niet heeft getracht zijn verblijf te regulariseren, dat hij zich niet bij de gemeente heeft aangemeld of het bewijs heeft geleverd op hotel te logeren, en dat hij geen uitvoering heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde kon hieruit op redelijke wijze besluiten dat er een risico op onderduiken bestond en bijgevolg de termijn om het grondgebied te verlaten herleiden tot nul dagen. De Raad kan dan ook niet vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld. Een schending van de artikelen 1, 11° of 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, gelezen in het licht van de artikelen 3.7 en 7.4 van de Terugkeerrichtlijn, blijkt niet, evenmin als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES